

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (első tanács)

2021. június 16. *

„Fellebbezés – A Bíróság eljárási szabályzatának 181. cikke – Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága Európai Unióból való kilépésének az Európai Unió Bíróságának tagjait érintő következményei – A tagállamok kormányai képviselőinek az Európai Unió Bírósága három bírójának és egy főtanácsnokának kinevezéséről szóló határozata – Valamely főtanácsnok megbízatásának megszűnése – Megsemmisítés iránti kereset”

A C-685/20. P. sz. ügyben,

Eleanor Sharpston (lakóhelye: Schoenfels [Luxemburg], képviselik: N. Forwood BL, J. Robb barrister, J. Flynn és H. Mercer QC)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2020. december 16-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa**,

a **tagállamok kormányainak képviselői**

alperesek az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.–C. Bonichot tanácselnök (előadó), L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint a Bíróság az eljárási szabályzatának 181. cikke alapján, indokolt végzéssel határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Végzést

- 1 Fellebbezésében Eleanor Sharpston az Európai Unió Törvényszéke 2020. október 6-i Sharpston kontra Tanács és a tagállamok kormányainak képviselői végzés (T-550/20, nem tették közzé, EU:T:2020:475, a továbbiakban: megtámadott végzés) hatályon kívül helyezését kéri, amely végzésben a Törvényszék elutasította a tagállamok kormányai képviselőinek a Bíróság három bírójának és egy főtanácsnokának kinevezéséről szóló, 2020. szeptember 2-i (EU) 2020/1251 határozata (HL 2020. L 292., 1. o.; a továbbiakban: vitatott határozat) azon részének megsemmisítésére irányuló kérelmét, amely Athanasios Rantosnak a Bíróság főtanácsnokává, a 2020. szeptember 7-től 2021. október 6-ig tartó időszakra történő kinevezésére vonatkozik.

Jogi háttér

- 2 A 2020. január 30-i (EU) 2020/135 tanácsi határozattal (HL 2020. L 29., 1. o.) jóváhagyott, a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unióból és az Európai Atomenergia-közösségből való kilépéséről szóló, 2020. február 1-jén hatályba lépett megállapodás (HL 2020. L 29., 7. o.; a továbbiakban: kilépési megállapodás) nyolcadik preambulumbekzdése szerint:

„Figyelembe véve, hogy mind az Unió, mind az Egyesült Királyság érdekében áll egy átmeneti vagy végrehajtási időszak meghatározása, amely alatt – függetlenül attól, hogy az Egyesült Királyság Unióból való kilépése az Egyesült Királyságnak az uniós intézményekben, szervezetekben, hivatalokban és ügynökségekben való részvétele tekintetében milyen következményekkel jár, különös tekintettel az uniós intézményeknek, szervezeteknek, és ügynökségeknek az Egyesült Királyság uniós tagsága kapcsán kinevezett, kijelölt vagy megválasztott valamennyi tagja megbízatása e megállapodás hatálybalépésének napján történő megszűnésének időpontjára – az uniós jognak, ideértve a nemzetközi megállapodásokat is, alkalmazandónak kell lennie az Egyesült Királyságra és az Egyesült Királyságban, általános szabályként ugyanolyan hatással, mint a tagállamokra, annak érdekében, hogy el lehessen kerülni a zavarokat abban az időszakban, amikor a jövőbeli kapcsolatokat szabályozó megállapodás(ok)ra irányuló tárgyalások folyamatban vannak.”

- 3 Az EUSZ 19. cikk (2) bekezdése előírja, hogy a Bíróság tagállamonként egy-egy bíróból áll, és hogy munkáját főtanácsnokok segítik.
- 4 Az EUMSZ 252. cikk értelmében a Bíróságot nyolc főtanácsnok segíti, és a főtanácsnokok számát a Bíróság kérelmére az Európai Unió Tanácsa egyhangú határozattal megnövelheti.
- 5 A Lisszaboni Szerződést elfogadó kormányközi konferencia záróokmányához csatolt, a Bíróság főtanácsnokainak számával összefüggésben az Európai Unió működéséről szóló szerződés 252. cikkére vonatkozó nyilatkozatban a tagállamok kormányai képviselőinek konferenciája kijelentette, hogy amennyiben az EUMSZ 252. cikk első albekezdésével összhangban a Bíróság kéri, hogy a főtanácsnokok számát hárommal növeljék, vagyis nyolcra tizenegyre, ebben az esetben a Lengyel Köztársaság – a Németországi Szövetségi Köztársasághoz, a Francia Köztársasághoz, az Olasz Köztársasághoz, a Spanyol Királysághoz és az Egyesült Királysághoz hasonlóan – állandó főtanácsnokkal rendelkezik majd, és nem vesz részt többé a rotációs rendszerben, a meglévő rotációs rendszerben pedig három helyett öt főtanácsnok vesz majd részt.

- 6 Az Európai Unió Bírósága főtanácsnokai számának növeléséről szóló, 2013. június 25-i 2013/336/EU tanácsi határozattal (HL 2013. L 179., 92. o.) a főtanácsnokok száma nyolcra tizenegyre emelkedett.

A jogvita előzményei

- 7 2005-ben az Egyesült Királyság kormányának javaslatára a tagállamok kormányainak képviselői E. Sharpstont nevezték ki a Bíróság főtanácsnoki feladatainak ellátására az elődje hivatali idejének fennmaradó részére, azaz 2009. október 6-ig. 2009 folyamán ugyanezen kormány újabb javaslata alapján a fellebbezőt ismét kinevezték a Bíróság főtanácsnokává hatéves, a 2009. október 7. és 2015. október 6. közötti időszakra. Végül a tagállamok kormányai képviselőinek a Bíróság bíráinak és főtanácsnokainak kinevezéséről szóló, 2015. április 1-jei (EU, Euratom) 2015/578 határozata (HL 2015. L 96., 11. o.) értelmében a fellebbezőt kinevezték a főtanácsnoki feladatok ellátására a 2015. október 7. és 2021. október 6. közötti időszakra.
- 8 2020. január 29-én a tagállamok kormányai képviselőinek konferenciája elfogadta az Egyesült Királyság Európai Unióból való kilépésének az Európai Unió Bíróságának főtanácsnokait érintő következményeiről szóló nyilatkozatot, amelyben emlékeztetett arra, hogy mivel az Egyesült Királyság megindította az EUSZ 50. cikkben előírt, az Unióból való kilépésre irányuló eljárást, a kilépési megállapodás hatálybalépésének időpontjától a Szerződések e tagállamra többé nem alkalmazhatók. Emlékeztetett továbbá arra, hogy ennél fogva a kilépés napján megszűnik az uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek azon tagjainak megbízatása, akiket az Egyesült Királyság uniós tagságával összefüggésben jelöltek, nevezték ki vagy választottak meg. Jelezte, hogy ebből az következik, hogy az Egyesült Királyság számára a Lisszaboni Szerződést elfogadó kormányközi konferencia záróokmányához csatolt, a Bíróság főtanácsnokainak számával összefüggésben az Európai Unió működéséről szóló szerződés 252. cikkére vonatkozó nyilatkozat értelmében fenntartott állandó főtanácsnoki álláshely ezért bekerül a főtanácsnokok kinevezésére vonatkozó tagállami rotációs rendszerbe. Megjegyezte, hogy a protokoll szerinti sorrendnek megfelelően a következő jogosult tagállam a Görög Köztársaság. A konferencia megállapodott abban, hogy tekintettel azokra a kivételes körülményekre, amelyek között e kinevezésre sor kerül, továbbá az EUMSZ 253. cikkben foglalt, a Bíróság tagjainak háromévenkénti részleges megújítására vonatkozó szabály, valamint a megbízatásuk hatéves időtartamára vonatkozó szabály betartása céljából, a Görögország által a megüresedett főtanácsnoki helyre javasolt főtanácsnok megbízatása a Bíróság tagjai következő részleges megújításának időpontjában, azaz 2021. október 6-án jár le.
- 9 A vitatott határozattal a fellebbező utódját, A. Rantost nevezték ki a Bíróság főtanácsnokává a 2020. szeptember 7. és 2021. október 6. közötti időszakra.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

- 10 A Törvényszék Hivatalához 2020. szeptember 4-én benyújtott keresetlevelével a fellebbező a vitatott határozat azon részében történő megsemmisítését kérte, amely A. Rantosnak a Bíróság főtanácsnokává, a 2020. szeptember 7. és 2021. október 6. közötti időszakra történő kinevezésére vonatkozik.

- 11 A Törvényszék Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott külön beadványában a fellebbező ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő a vitatott határozatnak az említett kinevezést érintő részében történő végrehajtásának és az abból eredő valamennyi joghatás felfüggesztése iránt.
- 12 A 2020. szeptember 4-i Sharpston kontra Tanács és a tagállamok kormányainak képviselői végzésben (T-550/20 R, nem tették közzé, EU:T:2020:416) a Törvényszék ideiglenes intézkedésről határozó bírása ideiglenesen helyt adott az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek az ideiglenes intézkedés iránti eljárást befejező végzés elfogadásáig, a költségekről pedig nem határozott.
- 13 A Bíróság Hivatalához 2020. szeptember 5-én benyújtott beadványaikkal a Tanács, illetve a tagállamok kormányainak képviselői fellebbezést nyújtottak be a Törvényszék ideiglenes intézkedésről határozó bírójának e végzése ellen.
- 14 A Bíróság elnökhelyettesének 2020. szeptember 10-i Tanács kontra Sharpston végzése (C-423/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:700) és 2020. szeptember 10-i A tagállamok kormányainak képviselői kontra Sharpston végzése (C-424/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:705), hatályon kívül helyezte a 2020. szeptember 4-i Sharpston kontra Tanács és a tagállamok kormányainak képviselői végzést (T-550/20 R, nem tették közzé, EU:T:2020:416), és az ideiglenes intézkedések iránti kérelmeket teljes egészükben elutasította.
- 15 A 2020. szeptember 10-i Tanács kontra Sharpston végzéssel (C-423/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:700) és a 2020. szeptember 10-i A tagállamok kormányainak képviselői kontra Sharpston végzéssel (C-424/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:705) a Bíróság elnökhelyettese lényegében rámutatott arra, hogy a *fumus boni iuris*a vonatkozó feltétel nem teljesült ahhoz, hogy az ideiglenes intézkedésről határozó bíró a fellebbezőnek a végrehajtás felfüggesztése és egyéb ideiglenes intézkedések iránti kérelmének helyt adhasson, mivel az alapkeresetet első látásra nyilvánvalóan elfogadhatatlannak kell tekinteni, amennyiben az a Tanács ellen irányul, holott a vitatott határozatot nem ő hozta, és amennyiben a tagállamok kormányainak képviselői ellen irányul, akik – kormányaik képviselőikénti minőségükben eljárva és ezáltal a tagállamok hatásköreit együttesen gyakorolva – nem tartoznak az uniós bíróság által gyakorolt jogszerűségi vizsgálat hatálya alá. E végzésekben a Bíróság elnökhelyettese ennél fogva úgy ítélte meg, hogy a Törvényszék ideiglenes intézkedésről határozó bírása tévesen alkalmazta a jogot, amikor – még ha csak ideiglenesen is – helyt adott az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek. Az említett végzésekben a Bíróság elnökhelyettese végül elutasította a fellebbező által a Törvényszékhez benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelmeket.
- 16 A Törvényszék, miután a megtámadott végzés 31. pontjában megállapította, hogy a vitatott határozatot nem a Tanács, hanem a tagállamok kormányainak képviselői fogadták el, a végzés 32. pontjában az elé terjesztett keresetet a Tanács ellen irányuló részében mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant elutasította.
- 17 A tagállamok kormányainak képviselőivel szemben benyújtott kereseti kérelmeket illetően a Törvényszék a megtámadott végzés 33. és 34. pontjában emlékeztetett arra, hogy az EUMSZ 263. cikk alapján csak az Unió intézményeinek, szerveinek, hivatalainak vagy ügynökségeinek aktusaival szemben benyújtott keresetek tekintetében rendelkezik hatáskörrel, és hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a tagállamok kormányainak olyan képviselői által – nem a Tanács tagjaikénti vagy az Európai Tanács tagjaikénti minőségükben,

hanem kormányaik képviselőikénti minőségükben eljárva, és ezáltal a tagállamok hatásköreit együttesen gyakorolva – elfogadott jogi aktusok nem tartoznak az uniós bíróság által gyakorolt jogszerűségi vizsgálat hatálya alá.

- 18 A Törvényszék a megtámadott végzés 35. és 36. pontjában hivatkozott továbbá a Bíróság elnökhelyettesének 2020. szeptember 10-i A tagállamok kormányainak képviselői kontra Sharpston végzésre (C-424/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:705), emlékeztetve egyrészt arra, hogy az EUMSZ 253. cikk (1) bekezdésével összhangban a Bíróság bíráinak és főtanácsnokainak kinevezéséről szóló aktust a tagállamok kormányainak közös megegyezése alapján fogadják el, másrészt pedig, hogy valamely kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, amennyiben nem valamely uniós intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség által, hanem a tagállamok kormányainak a tagállamok hatásköreit gyakorló képviselői által hozott határozat megsemmisítésére irányul.
- 19 A megtámadott végzés 37. pontjában a Törvényszék megjegyezte, hogy a fellebbező a vitatott határozat azon részének megsemmisítését kéri, amely A. Rantosnak a Bíróság főtanácsnokává, a 2020. szeptember 7. és 2021. október 6. közötti időszakra történő kinevezésére vonatkozik.
- 20 A Törvényszék a megtámadott végzés 38. pontjában megállapította, hogy a 34–36. pontban hivatkozott ítélezési gyakorlatból kitűnik, hogy a tagállamok kormányainak képviselői által elfogadott jogi aktusok nem tartoznak az uniós bíróság által gyakorolt jogszerűségi felülvizsgálat hatálya alá.
- 21 A Törvényszék ebből az említett végzés 39. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a keresetet mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani.

A Bíróság előtti eljárás és a fellebbező kérelmei

- 22 Fellebbezésében E. Sharpston azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést, kötelezze az eljárásban részt vevő többi felet azon kérdés megválaszolására, hogy úgy kell-e tekinteni, hogy megbízatása az EUSZ 50. cikk (3) bekezdése értelmében az Egyesült Királyság Unióból való kilépésekor, vagyis 2020. január 31-én éjfélkor járt le, az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, kivéve, ha a per állása megengedi, hogy az ügyet maga a Bíróság döntse el, valamint a Tanácsot és a tagállamok kormányainak képviselőit kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 23 A Bíróság eljárási szabályzatának 181. cikke értelmében, ha a fellebbezés teljes egészében vagy részben nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, azt a Bíróság az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően indokolt végzéssel teljes egészében vagy részben az eljárás során bármikor elutasíthatja.
- 24 A jelen ügyben alkalmazni kell ezt a cikket.
- 25 Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező öt jogalapot hoz fel.

Az első, a második, a harmadik és az ötödik jogalapról

A fellebbező érvelése

- 26 Első jogalapjában a fellebbező azzal érvel, hogy a Törvényszék megsértette az EUMSZ 263. cikket, amikor a megtámadott végzés 33. és 39. pontjában úgy ítélte meg, hogy a kereset annak okán elfogadhatatlan, hogy nem valamely uniós intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség által elfogadott aktus ellen irányult.
- 27 Azt állítja, hogy nemcsak az EUMSZ 263. cikk különböző nyelvi változatainak szövegéből, hanem e cikk keletkezéstörténetéből és céljából, valamint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából is az következik, hogy az említett cikk hatályát – mind az érintett jogi aktusokat, mind pedig az aktusok kibocsátóit illetően – kiterjesztően kell értelmezni.
- 28 Azzal érvel, hogy bár a Bíróság kizárja az EUMSZ 263. cikk hatálya alól a tagállamok kormányainak képviselői által az uniós jogi kereten kívül elfogadott aktusokat, ez nem vonatkozhat az olyan jogi aktusokra, mint a vitatott határozat, amelyeket a tagállamok kormányainak a Szerződések által átruházott – vagy állítólagosan átruházott – hatáskörök keretében eljáró képviselői fogadnak el, és amelyek az uniós jogrendben joghatást váltanak ki.
- 29 Azt állítja, hogy a megtámadott végzés 34., 36. és 38. pontjában a Törvényszék ennél fogva tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a tagállamok kormányainak képviselői által a Tanács vagy az Európai Tanács tagjaikénti minőségüktől eltérő minőségükben elfogadott egyetlen aktus sem képezheti az EUMSZ 263. cikk értelmében bírósági felülvizsgálat tárgyát, és hogy meg kellett volna állapítania a vitatott határozat azzal kapcsolatos jogszerűségének vizsgálatára vonatkozó hatáskörét, hogy főtanácsnoki megbízatását idő előtt megszüntette.
- 30 Záró megjegyzéseiben a fellebbező hozzáteszi, hogy a 2020. december 16-i Tanács és társai kontra K. Chrysostomides & Co. és társai (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P és C-604/18 P, EU:C:2020:1028) ítélet 91–98. pontjából az következik, hogy amennyiben valamely politikai megállapodásnak az EUMSZ 263. cikk alapján történő felülvizsgálata nem lehetséges, akkor az e megállapodást végrehajtó jogi aktusokkal szemben kell alternatív jogorvoslati lehetőségeket biztosítani annak érdekében, hogy a jogalanyokat ne fosszák meg az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében rögzített hatékony jogorvoslatihoz való joguktól. Márpedig a jelen ügyben nem léteznek ilyen alternatív jogorvoslatok.
- 31 Második jogalapjában a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen elmulasztott különbséget tenni – a hatáskörének megállapítása szempontjából – a tagállamok kormányainak képviselői által hozott, a Bíróság főtanácsnokává történő kinevezésre vonatkozó határozat és az így betöltött álláshely megüresedésével kapcsolatos előzetes határozat között.
- 32 Azzal érvel, hogy bár általában nem merül fel az a kérdés, hogy a Bíróság valamely tagjának álláshelye betöltetlen-e, nem zárható ki, hogy az bizonyos esetekben mégis felmerül. E tekintetben úgy véli, hogy az uniós bíróságoknak felül kell tudniuk vizsgálni a tagállamok olyan jogi aktusát, amely jogellenesen állapítja meg egy ilyen álláshely megüresedését, és ezen az alapon új főtanácsnokot nevez ki.
- 33 A fellebbező azt állítja, hogy ezért kizárólag az uniós bíróságok feladata, hogy állást foglaljanak a kérdésben, és különösen az EUSZ 19. cikkre, valamint az Európai Unió Bírósága alapokmányának 4. és 6. cikkére hivatkozik.

- 34 A fellebbező hozzáteszi, hogy a tagállamok kormányainak képviselői által elfogadott, az EUM-Szerződésben előírt jogi aktusok érvényessége – legalábbis közvetve – a megsemmisítés iránti keresettől eltérő más eljárások útján is vitatható, amint azt a Tanács a Törvényszék előtt felhozott elfogadhatatlansági kifogásban a tagállamok kormányai képviselőinek konferenciája nevében elismerte, és ebből azt a következtetést kell levonni, hogy az e jogi aktusokkal szembeni közvetlen keresetnek szintén lehetségesnek kell lennie.
- 35 Következésképpen a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott végzés 34., 36. és 38. pontjában megállapította, hogy a tagállamok kormányai képviselőinek jogi aktusai egyáltalán nem képezhetik az EUMSZ 263. cikk szerinti kereset tárgyát.
- 36 Harmadik jogalapjában a fellebbező azzal érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott végzés 34., 37. és 38. pontjában tévesen értelmezte az 1993. június 30-i Parlament kontra Tanács és Bizottság ítéletből (C-181/91 és C-248/91, EU:C:1993:271) eredő elveket.
- 37 Azt állítja, hogy ebből az ítéletből nem az következik, hogy a tagállamok kormányainak együttesen eljáró képviselői által hozott egyetlen jogi aktus sem tartozik az EUMSZ 263. cikk szerinti bírósági felülvizsgálat hatálya alá, hanem az, hogy a Bíróság az említett ítéletben csupán a tagállamok kormányainak képviselői által az uniós jogrenden kívül elfogadott jogi aktusairól foglalt állást.
- 38 Így a Bíróság ítélkezési gyakorlata nem döntötte el azt a kérdést, hogy az uniós bíróságok rendelkeznek-e hatáskörrel az olyan jogi aktus jogszerűségének felülvizsgálatára, mint a vitatott határozat, amelyet a tagállamok kormányainak a Szerződések által átruházott – vagy állítólagosan átruházott – hatáskörök keretében eljáró képviselői fogadtak el, és amely az uniós jogrendben joghatást vált ki; e kérdésre igenlő választ kell adni.
- 39 A Törvényszék ennél fogva a megtámadott végzés 34. és 38. pontjában tévesen hivatkozott az 1993. június 30-i Parlament kontra Tanács és Bizottság ítéletre (C-181/91 és C-248/91, EU:C:1993:271), különösen pedig ezen ítélet 12. pontjára az elemzésének megalapozása érdekében, de legalábbis ezen ítélet más pontjaira kellett volna hivatkoznia, mint például a 13. pontra, amelyekből kitűnik, hogy az uniós jogrendben a harmadik személyekkel szemben joghatást kiváltó jogi aktusoknak az uniós bíróság felülvizsgálata alá kell tartozniuk.
- 40 Ötödik jogalapjában a fellebbező másodlagosan azzal érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott végzés 31. és 32. pontjában szintén tévesen elmulasztotta megválaszolni azt az érvét, amely szerint, ha a tagállamok kormányainak képviselői nem lehetnek alperesek az EUMSZ 263. cikk alapján indított eljárásban, akkor a Tanácsnak kell a képviselők alteregójaként vagy a vitatott határozat elfogadásában és kihirdetésében játszott szerepe okán a hozzájuk legszorosabban kötődő uniós intézményként fellépnie.
- 41 A fellebbező különösen arra hivatkozik, hogy felül kell vizsgálni az uniós jog tagállamok általi esetleges megsértését, amennyiben a tagállamok az ilyen eljárásban alperesként nem vehetnek részt, és úgy véli, hogy bár nem a Tanács a megtámadott jogi aktus kibocsátója, az uniós bíróságok előtt mégis felelősségre vonható kell, hogy legyen.
- 42 Azzal érvel, hogy a Szerződéseknek a Bíróság hatáskörére vonatkozó rendelkezései nem határozzák meg kimerítő jelleggel az alperesek körét, és analógia útján az EUMSZ 268. és EUMSZ 340. cikkekre hivatkozik.

- 43 Megjegyzi, hogy azt kell meghatározni, hogy az általa korábban betöltött álláshely megüresedésének a vitatott határozatban rögzített megállapítása a Tanácsnak, a tagállamok kormányai képviselőinek vagy az Európai Unió Bírósága elnökének tudható-e be, és úgy véli, hogy mindenesetre kizárólag a Bíróság jogosult e kérdésben dönteni.
- 44 Hozzáteszi, hogy a Tanács a jogi szolgálatán keresztül aktív szerepet játszott akár önállóan, akár a tagállamok kormányainak képviselőivel együtt a megbízatása idő előtti megszűnésének megállapításában, és így a vitatott határozatot érintő hiba neki is betudható.

A Bíróság álláspontja

- 45 Az együttesen vizsgálendő első, második, harmadik és ötödik jogalapjában a fellebbező lényegében azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelmét mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant elutasította azzal az indokkal, hogy azt a tagállamok kormányainak képviselői ilyen minőségükben eljárva fogadták el, nem pedig a Tanács.
- 46 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 263. cikk szövegéből az következik, hogy a tagállamok kormányainak képviselői által – nem a Tanács tagjaikénti minőségükben, hanem a kormányaik képviselőikénti minőségükben eljárva, és ezáltal a tagállamok hatásköreit együttesen gyakorolva – elfogadott jogi aktusok nem tartoznak az uniós bíróság által gyakorolt jogszerűségi vizsgálat hatálya alá (lásd ebben az értelemben: 1993. június 30-i Parlament kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-181/91 és C-248/91, EU:C:1993:271, 12. pont).
- 47 Az uniós bíróságoknak az ilyen aktusokkal szembeni jogorvoslat elbírálására vonatkozó hatáskörének kizárása érdekében a Bíróság által ily módon elfogadott releváns kritérium tehát a kibocsátóra vonatkozó kritérium, függetlenül az aktusok kötelező joghatásaitól.
- 48 A fellebbező által az első és ötödik jogalap keretében felhozott érvek, amelyek szerint a jogi aktusok EUMSZ 263. cikkben hivatkozott kibocsátóit – vagyis az Unió intézményeit, szerveit, hivatalait és ügynökségeit – tágan kell értelmezni annak megállapítása érdekében, hogy a vitatott határozatot az e cikk értelmében vett uniós intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség fogadta el, vagy legalábbis a Törvényszék elé terjesztett keresetet a Tanács valamely határozatával szemben benyújtott keresettel azonosnak kell tekinteni amiatt, hogy a Tanács a határozat elfogadásában és kihirdetésében szerepet játszott, éppen ezért nem fogadhatók el e cikk világos szövegének sérelme nélkül.
- 49 Nyilvánvalónak tűnik, hogy az ilyen értelmezés a Szerződések megalkotóinak – a kizárólag az uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek által elfogadott uniós jogi aktusokra korlátozódó hatályú – EUMSZ 263. cikkben tükröződő azon szándékába is ütközne, hogy kizárják a Bíróság felülvizsgálatának hatálya alól a tagállamok által elfogadandó aktusokat, így például az uniós bíróságok tagjainak kinevezésére vonatkozó határozatokat.
- 50 A fellebbező által a harmadik jogalap keretében állítottakkal ellentétben a fentiekből az következik, hogy annak sincs jelentősége, hogy a tagállamok kormányainak képviselői a Szerződések vagy más jogforrások – mint például a nemzetközi jog – keretében jártak-e el.
- 51 Következésképpen a Törvényszék nem követett el hibát, amikor a megtámadott végzés 34. pontjában emlékeztetett arra, hogy az EUMSZ 263. cikkből kitűnik, hogy a tagállamok kormányainak képviselői által – nem a Tanács tagjakénti vagy az Európai Tanács tagjakénti

minőségükben, hanem kormányaik képviselőikénti minőségükben eljárva és ezáltal a tagállamok hatásköreit együttesen gyakorolva – elfogadott jogi aktusok nem tartoznak az uniós bíróság által gyakorolt jogszerűségi vizsgálat hatálya alá.

- 52 Második jogalapja keretében a fellebbező azzal érvel, hogy mivel az Egyesült Királyság Unióból történő kilépése nem járt együtt a főtanácsnoki megbízatásának megszűnésével, az uniós bíróságoknak meg kellene állapítaniuk az új főtanácsnok kinevezéséről szóló határozat jogszerűségének értékelésére vonatkozó hatáskörüket.
- 53 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy mivel az EUSZ 50. cikk (3) bekezdése értelmében a Szerződések a kilépés időpontjától, azaz 2020. február 1-jétől az Egyesült Királyságra már nem alkalmazhatók, ezen időponttól kezdve ez az állam már nem tagállam. Ebből következik, amint azt a kilépési megállapodás nyolcadik preambulumbekzdése kimondja, hogy az uniós intézményeknek, szerveknek, hivataloknak és ügynökségeknek az Egyesült Királyság uniós tagsága kapcsán kinevezett, kijelölt vagy megválasztott valamennyi tagjának megbízatása ezen időpontban automatikusan megszűnt (lásd e tekintetben: a mai napon hozott Sharpston kontra Tanács és a tagállamok kormányai képviselőinek konferenciája végzés, C-684/20 P, 49. pont).
- 54 Ennélfogva a vitatott határozat nem tekinthető úgy, mint amely a fellebbezőnek a főtanácsnoki megbízatásának idő előtti megszüntetéséről való határozathozatal okán sérelmet okozó joghatásokat kiváltó határozatot tartalmaz, sem pedig úgy, mint amely olyan határozaton alapul, amelyet a tagállamok kormányai képviselőinek konferenciája a 2020. január 29-i nyilatkozatában fogadott el (lásd e tekintetben e nyilatkozatot illetően: a mai napon hozott Sharpston kontra Tanács és a tagállamok kormányai képviselőinek konferenciája végzés, C-684/20 P, 48. pont).
- 55 Ezenkívül a fellebbező elemzése semmiképpen sem fogadható el, mivel a vitatott határozatot nem lehet úgy tekinteni, mint amelyet az EUMSZ 263. cikkben meghatározott valamely uniós intézmény, szerv, hivatal vagy ügynökség fogadott el.
- 56 Következésképpen nem róható fel a Törvényszéknek, hogy nem állapította meg hatáskörét a vitatott határozat jogszerűségének értékelésére.
- 57 Ebből következik, hogy az első, második, harmadik és ötödik jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A fellebbező érvelése

- 58 Negyedik jogalapjában a fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott végzés 32., 35. és 36. pontjában a Törvényszék tévesen tulajdonított precedensértéket a Bíróság elnökhelyettese 2020. szeptember 10-i A tagállamok kormányainak képviselői kontra Sharpston végzésének (C-424/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:705), noha egy ilyen végzés nem dönthetett előre a jelen jogvita érdemét illetően.
- 59 Ezenkívül e végzését a Bíróság eljárási szabályainak megsértésével fogadták el, többek között azért, mert a fellebbezőt nem hallgatták meg, noha a sürgősséget egyáltalán nem állapították meg, továbbá azért is, mert a tagállamok képviselői által felhozott érveket mint elfogadhatatlanokat el kellett volna utasítani azzal az indokkal, hogy azokra először a Bíróság előtt hivatkoztak.

60 A fellebbező végül azt állítja, hogy ezáltal maga a Törvényszék sértette meg az *audi alteram partem* elvét, mivel nem tette lehetővé számára, hogy előterjessze észrevételeit a megtámadott végzés 34. pontjában hivatkozott, 1993. június 30-i Parlament kontra Tanács és Bizottság ítélet (C-181/91 és C-248/91, EU:C:1993:271) 12. pontjának relevanciájára, valamint a megtámadott végzés 35. és 36. pontjában hivatkozott, a Bíróság elnökhelyettesének 2020. szeptember 10-i A tagállamok kormányainak képviselői kontra Sharpston végzésnek (C-424/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:705) relevanciájára vonatkozóan. Ezáltal a Törvényszék indokolatlanul „kiterjesztette” és „meghosszabbította” a Bíróság elnökhelyettese végzésének nem csupán a joghatásait, hanem eljárási hibáit is.

A Bíróság álláspontja

- 61 Ami a Törvényszék által a megtámadott végzés 35. és 36. pontjában a Bíróság elnökhelyettese 2020. szeptember 10-i A tagállamok kormányainak képviselői kontra Sharpston végzésének (C-424/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:705) hatályával kapcsolatban állítólagosan elkövetett hibára vonatkozó érveket illeti, elegendő azt megállapítani, hogy a Törvényszék egyáltalán nem követett el hibát akkor, amikor az említett 35. pontban emlékeztett egyrészt arra, hogy az EUMSZ 253. cikkel összhangban a Bíróság bíráinak és főtanácsnokainak kinevezéséről szóló aktust a tagállamok kormányainak közös megegyezése alapján fogadják el, másrészt pedig az említett 36. pontban arra, hogy valamely kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, amennyiben a tagállamok kormányainak a tagállamok hatásköreit gyakorló képviselői által hozott határozat megsemmisítésére irányul. Ebből következik, hogy ezek az érvek nyilvánvalóan hatástalanok.
- 62 A Bíróság elnökhelyettese ezen végzésének elfogadása során elkövetett eljárási jogsértésekkel kapcsolatos érvek egyébiránt nyilvánvalóan elfogadhatatlanok, mivel e végzés nem képezi a jelen fellebbezés tárgyát.
- 63 Ennélfogva mint nyilvánvalóan megalapozatlanokat el kell utasítani a fellebbező arra vonatkozó állításait is, hogy a Törvényszék megsértette a kontradiktórius eljárás elvét.
- 64 Következésképpen a negyedik jogalapot mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlant, részben pedig nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 65 A fentiekből ezért az következik, hogy mivel a fellebbező által a fellebbezésének alátámasztására felhozott jogalapok egyikének sem lehet helyt adni, a fellebbezést mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlant, részben pedig nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.
- 66 E körülmények között nem kell helyt adni a fellebbező által kért pervezető intézkedéseknek.

A költségekről

- 67 Az eljárási szabályzat 137. cikke alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a költségekről az eljárást befejező végzésben kell határozni.
- 68 Mivel a jelen végzést a Bíróság azelőtt hozta meg, hogy az ellenérdekű feleknek a fellebbezést kézbesítették volna, következésképpen azelőtt, hogy az ellenérdekű feleknek költségei merülhettek volna fel, úgy kell határozni, hogy a fellebbező maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság a fellebbezést mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlant, részben pedig nyilvánvalóan megalapozatlant elutasítja.**
- 2) **Eleanor Sharpston maga viseli saját költségeit.**

Aláírások